

[Albrechtsen]

utroligt at høre finansministeren sige sådan noget, efter at vi både i dag og under åbningsdebatten konkret har påvist fattigdommen og i den forbindelse konkret har fremført f.eks. kritikken af 9 måneders reglen, den regel, der sætter folk på en sats, som man må betegne som et fattigdomsniveau, og som hr. Erhard Jakobsen erkendte var et fattigdomsniveau. Og så kommer ministeren nu og vil påstå, at der ikke er fremført kritik. Det kan være, at ministeren mener, at kritikken er uberettiget, eller at den er forkert, eller at han bare ikke vil høre på den, men han kan da ikke stå på talerstolen og påstå, at den ikke har været fremført.

Så en anden lille korrektion. Jeg har ikke sagt, at det udspil over for de offentligt ansatte, som ligger i dette forslag, er finurligt eller fiffigt, eller hvad det var, finansministeren lagde i mine udtalelser. Det har jeg slet ikke påstået. Det er ganske ligefremt: det er behård, grov arbejdsgiverpolitik, og det bekræftede finansministeren vel egentlig også ved den måde, han kommenterede mine bemærkninger på.

Han siger, at det er et spørgsmål om at opnå en overenskomst, og det bliver på det grundlag, der ligger her. Så kan jeg kun kvittere med at sige, at jeg i hvert fald ikke håber, at finansministeren hos de offentligt ansatte kan opnå nogen overenskomst på det her grundlag. Det vil jeg meget håbe bliver umuligt.

Camre (S):

Finansministeren indledte med at sige, at han undrede sig over, at der ikke var stillet spørgsmål, og hertil vil jeg gerne sige, at det har vi jo så rigeligt gjort i finansudvalget; vi har jo haft finanslovsforslaget i hænde siden august, og behandlingen i finansudvalget er i fuld gang. Jeg tror, at de, om jeg så må sige, ubesvarede spørgsmål, der er på indeværende tidspunkt, er noget, som ministeren alligevel ikke har papir med til at besvare her og nu, og det er svar, som vi hellere modtager skriftligt.

Ministeren gik ind i en mere principiel debat, hvor han hævdede, at det var letkøbt, når jeg på Socialdemokratiets vegne kritiserede dele af regeringens økonomiske politik og ikke mindst finanspolitikken, og finansministeren spørger: hvad er det, Socialdemokrati-

et ville gøre? Jeg sagde ikke noget om, hvad det var, vi egentlig ville gøre for at løse problemerne i 1982.

Nu er det jo altså ikke det, debatten handler om i dag, men jeg kan i og for sig dele ministerens ønske om, at den lidt golde debat hører op, og at vi ser fremad. Men vi er jo ikke ene om at føre denne golde debat, for hver gang vi kritiserer nogle elementer i den økonomiske politik i dag, så får vi 1980 og 1981 og 1982 trukket op på bordet, og så skal vi straks tage stilling til det, og dér kan I se, og sådan gjorde I, og hvorfor var det ikke bedre?

Nu siger finansministeren, at i 1983-finanslovsforslaget, som blev fremsat i august 1982, var der et minus på 74 mia. kr., og det blev til et skøn på 80 mia. kr., som jo altså udtrykkelig – det ved finansministeren også – indebar nogle forudsigelser om den internationale udvikling, som heldigvis ikke holdt stik.

Finansministeren ved også, at den daværende regering gik ind i forhandlinger raden rundt med Folketingets partier, fordi vi ikke ville stå model til et underskud på 74 eller 70 eller 80 mia. kr., eller hvad det nu måtte være blevet. Vi håbede på at kunne skabe et flertal om en genopretningspolitik i sommeren 1982. Det var ikke muligt. Vi kunne ikke samle et flertal, og jeg har her i dag til fulde opregnet nogle af de elementer, der indgik, eksempelvis en realrenteskat, eksempelvis en forhøjelse af aktieselskabsskatten, men jo altså også et forlig omkring nedskæringer i visse offentlige udgifter, nedskæringer, som vi mente var socialt forsvarlige.

Jeg forstår godt, at finansministeren og regeringspartierne har et behov for stadig væk at slå løs på Socialdemokratiets manglende ansvarlighed og for ved enhver lejlighed at sige, at hvis Socialdemokraterne havde siddet, så havde det heddet 80 mia. kr. i underskud, og det havde det såmænd også stadig væk heddet op til i dag.

Jeg synes egentlig, at den debat netop er så gold, som finansministeren fremhæver. For hvad er det, jeg har prøvet at stå her og sige ved mange, mange lejligheder i diskussioner om finansloven og også i dag? Vi kritiserer ikke regeringen for størrelsen af de indtægter, regeringen trækker ind; det er nødvendigt. Vi kritiserer ikke regeringen for begrænsning i væksten i udgiften på de offent-